

Valgt blev: *M. Larsen (Kolding), Nina Andersen, Dupont, Hougaard, Frode Jakobsen, Peter Ravn, Astrid Skjoldbo, Else Zeuthen, Sandau, Kryger, N. Chr. Christensen, Per Federspiel, Søren Jensen, Ladefoged, Ellen Jerking, Bøgholm og Marie Antoinette von Lowzow.*

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 10. februar kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Redegørelse af undervisningsministeren vedrørende de nye skoleloves gennemførelse.*

2) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om tillæg til og ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Regulering af renteerstatninger).

3) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (om forhøjelse af dagpenge, børnetillæg, huslejehjælp og brændselshjælp samt om afskaffelse af karenstidsbestemmelserne) [af Alfred Jensen m. fl.].

4) *Første behandling af:*

Forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“'s regnskab for regnskabsåret 1957-58.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 13⁴⁰.

52. møde.

Tirsdag den 10. februar kl. 14.

Formanden: For en uge siden syntes vi, at end ikke den store og stærkt voksende ængstelse måtte berøve os håbet om, at der kunne være en mulighed for redning af mandskab og passagerer på Grønlandsskibet „Hans Hedtoft“.

I dag, da de kyndige har måttet opgive troen på, at redning kan være inden for mulighedernes grænse, har de pårørende måttet gøre sig fortrolig med, at selv det største opbud af menneskelig snilde ikke kunne skabe et skib, der gav fuld sikkerhed; de tvinges så umenneskelig hårdt til at se i øjnene, at deres kære var magtesløse i den frygtelige kamp mod storm og sø, og at den offervilje og tapperhed, som både andre nationers og vore egne landsmænds redningsaktioner bar vidnesbyrd om, var forgæves.

Vi tør ikke tro, at selv den oprigtigste medleven i de pårørendes sorg kan dulme den smerte, der er samlet gennem dages og nætters svingen mellem håb og frygt for at ende i den fortvivlelse, der er så meget stærkere, fordi sindene reagerer mod tanken om, at alt er forbi.

Vi tør heller ikke have illusioner om, at sorgen bliver mildnet, fordi der ikke behøver at støde økonomiske bekymringer til.

Når imidlertid engang minderne får deres plads i samtalerne om de savnede og i de tanker, der især farves af minder, tør vi håbe, at det betyder noget, at ikke blot de efterladte vil værne disse minder, der fortæller om kvinder og mænd, for hvem pligtfølelsen gik forud for ængstelsen for fare og vanskeligheder.

Vi ved, at vi her tør være fuldt overbe-